

Arrest

nr. 193 562 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 23 mei 2017 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd, op grond van de volgende motivering:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: P.*

voornaam: 06.12.1966
geboorteplaats: Gradishte, Lushnje
nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene kwam op 30.04.2017 de Schengenzone binnen via Oostenrijk. Op 23.05.2017 werd hij echter door de politie van Antwerpen aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv nr AN.60.LB. 63552/2017).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene kwam op 30.04.2017 de Schengenzone binnen via Oostenrijk. Op 23.05.2017 werd hij echter door de politie van Antwerpen aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv nr AN.60.LB. 63552/2017).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

In 2015 trachtte betrokkene te Antwerpen een wettelijke samenwoning te laten registreren met een Belgische onderdane (C.P.) geboren in 1988. De stad Antwerpen weigerde deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 07.08.2015 werd aan betrokkene een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij toen illegaal op het Schengen grondgebied verbleef.

Betrokkene huwde op 14.02.2017 in Denemarken met een andere Belgische onderdane, P. M.. Hij kwam op 30.04.2017 opnieuw de Schengenzone binnen via Oostenrijk. Hij liet na om zijn aanwezigheid in België alsook zijn huwelijk met Mevr. M. kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Op 23.05.2017 werd hij echter door de politie van Antwerpen aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv nr AN.60.LB. 63552/2017). Mevr P. M. werd eerder al voor deze feiten aangehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig

en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Noch betrokkene, noch Mevr. M. maakte immers hun huwelijk kenbaar ten aanzien van de Belgische autoriteiten.

Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene huwde op 14.02.2017 in Denemarken met een andere Belgische onderdane, P. M.. Hij kwam op 30.04.2017 de Schengenzone binnen via Oostenrijk. Hij liet na om zijn aanwezigheid in België alsook zijn huwelijk met Mevr. Melis kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Op 23.05.2017 werd hij echter door de politie van Antwerpen aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv nr AN.60.LB. 63552/2017). Mevr Pascale Melis werd eerder al voor deze feiten aangehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.”

1.2. Ook op 23 mei 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, op grond van de volgende motivering:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : P.

voornaam : A.

geboortedatum : 06.12.1966

geboorteplaats : Gradishte.Lushnje

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.05.17 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene huwde op 14.02.2017 in Denemarken met een Belgische onderdane, P. M.. Hij kwam op 30.04.2017 de Schengenzone binnen via Oostenrijk. Hij liet na om zijn aanwezigheid in België alsook

zijn huwelijk met Mevr. M. kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Op 23.05.2017 werd hij echter door de politie van Antwerpen aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv nr AN.60.LB. 63552/2017). Mevr. P. M. werd eerder al voor deze feiten aangehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Aangezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert bestaat er een risico op onderduiken en wordt hem geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene huwde op 14.02.2017 in Denemarken met een Belgische onderdane, P. M.. Hij kwam op 30.04.2017 de Schengenzone binnen via Oostenrijk. Hij liet na om zijn aanwezigheid in België alsook zijn huwelijk met Mevr. M. kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Op 23.05.2017 werd hij echter door de politie van Antwerpen aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv nr AN.60.LB. 63552/2017). Mevr. P. M. werd eerder al voor deze feiten aangehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Aangezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert is in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Verzoeker werd op 11 juni 2017 gerepatrieerd naar Albanië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter zitting betoogt de verwerende partij dat er geen belang meer is in zoverre het beroep is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, nu verzoeker reeds werd gerepatrieerd en het bevel daarmee werd uitgevoerd.

2.2. Verzoekers raadvrouw repliceert daarop zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen, temeer nu verzoeker zonder verzet is vertrokken.

2.3. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip *“belang”* derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.)

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, Deceuninck).

Bij gebrek aan enige concrete toelichting die zou toelaten aan te nemen dat verzoeker alsnog een belang zou hebben bij het nastreven van de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden besloten dat hij geen blijk geeft van het vereiste actuele belang (RvS, 18 december 2012, nr. 221.810)

2.4. Het beroep is, in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod

3.1. Het enige middel, door verzoeker "eerste, tweede en derde middel" genoemd, luidt als volgt :

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de formele en materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht en schending van art. 8 EVRM

Verzoeker is afkomstig van Albanië.

Op 14.02.2017 is betrokkene in Denemarken gehuwd met een Belgische onderdane, de genaamde P. M..

Verzoeker reist heen en weer tussen België en Albanië. Telkens wanneer zijn visum verloopt gaat hij terug naar Albanië totdat hij terug legaal, met visum, naar België kan komen.

Op 23.05.2017 werd betrokkene door de politie van Antwerpen ondervraagd wegens vermeend mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene werd na zijn verklaring echter niet verder aangehouden.

Op 23.05.2017 werd aan verzoeker wel een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. De bestreden beslissingen van verwerende partij zijn niet behoorlijk gemotiveerd.

De materiële motivering betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn; de motieven deugdelijk zijn. Door de formele motivering worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk op te nemen in de beslissing zelf.

In de bijlage 13 septies beweert verwerende partij ten onrechte dat:

"Betrokkene kwam op 30.04.2017 de Schengenzone binnen via Oostenrijk. Op 23.05.2017 werd hij echter door de politie van Antwerpen aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs (...) Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden."

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat verzoeker na zijn verklaring bij de politie niet verder is aangehouden door de Onderzoeksrechter. Verzoeker betwist dan ook iets met de feiten te maken te hebben en daar blijkt heden ook geen tegenbewijs van voor te liggen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en inreisverbod zijn zodoende volstrekt in strijd met artikel 6 EVRM en het vermoeden van onschuld.

Verzoeker heeft steeds de Belgische wetgeving en reglementering gerespecteerd. Net om die reden gaat hij telkenmale wanneer zijn visum verloopt terug naar Albanië tot op het moment dat hij een nieuw visum kan aanvragen.

De stelling dat verzoeker zodoende niet vrijwillig gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten is volstrekt uit de lucht gegrepen. Verzoeker heeft nooit illegaal op het Belgische grondgebied verbleven.

Verzoeker brengt tevens de vliegtuigtickets bij dewelke hij geboekt heeft op 28 april 2017. Waarin men kan zien dat hij toen al een terugvlucht heeft geboekt op 5 augustus 2017. Tevens brengt hij stukken bij

omtrent zijn ziekteverzekering. Deze documenten bewijzen des te meer de goede intenties van verzoeker.

Dat de overheid op de hoogte is van deze documenten.

Dat de bestreden beslissing zodoende gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 6 EVRM door geen rekening te houden met het vermoeden van onschuld en de goede intenties van verzoeker.

Hiernaast werd aan verzoeker een inreisverbod betekend van 3 jaar, omdat verzoeker naliet zijn aanwezigheid in België alsook zijn huwelijk kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Bovendien zou hij zijn "aangehouden" door de politie wegens inbreuken op de drugswetgeving. Mevr. P. M. werd eerder al voor deze feiten aangehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Aangezien betrokkene manifest de reglementering niet respecteert bestaat er een risico op onderduiken en wordt hem geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod maakt eveneens een schending uit van de materiële en formele motiveringsplicht evenals van artikel 6 EVRM en het vermoeden van onschuld om dezelfde redenen zoals hoger reeds uiteengezet.

Dat het inreisverbod niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd.

Dat volgens vaste rechtspraak van de RvV, bevestigd door de Raad van State³, moet DVZ wel degelijk rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval van de betrokken vreemdeling wanneer het bestuur een inreisverbod van drie jaar oplegt.

Dat de motivering van de het inreisverbod als volgt stelt: "(...) Mevrouw Pascal Melis werd eerder al voor deze feiten aangehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Aangezien betrokkene manifest de reglementering niet respecteert is in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel".

Dat er echter geen enkele aanwijzing is dat verzoeker zich niet zou houden aan de geldende reglementeringen. Dat verzoeker steeds een visum heeft om de Schengenzone te betreden. Dat verzoeker niet van plan is om langer in België te blijven dan toegelaten is.

Dat het feit dat mevrouw Melis is aangehouden voor drugsfeiten geen betrekking heeft op verzoeker. Dat dit ook de reden is waarom niet verder onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst door de Onderzoeksrechter.

Dat de motivering van het inreisverbod zodoende niet alle concrete feiten en omstandigheden in acht neemt.

Dat bovendien niet redelijkerwijze gemotiveerd kan worden dat verzoeker "manifest" de reglementering niet respecteert.

De verwerende partij heeft haar beslissing onvoldoende en onzorgvuldig geformuleerd.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de Raad van State en de RvV enkel rekening kunnen houden met de motivering vermeld in het bestreden besluit, en niet met die eventueel nog aangevoerd zouden worden tijdens de procedure.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het middel wordt, gelet op hetgeen onder punt 2 werd gesteld, slechts onderzocht in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod.

3.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker voert weliswaar een schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar toont op geen enkele wijze aan hoe de bestreden beslissing deze bepaling met de voeten zou hebben getreden. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.4. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM hanteert het EHRM een autonome, van nationale rechtsstelsels onafhankelijke, uitleg bij de bepaling van de reikwijdte van dit artikel. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de belangen die voor de procespartij op het spel staan, de complexiteit van de wetgeving en de procedure en de mate waarin de procespartij in staat is om zichzelf effectief te verdedigen. De diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, gelden bij de vaststelling van "civil rights and obligations" ("burgerlijke rechten en verplichtingen") en ter zake van een "criminal charge" ("strafvervolging"). De uitleg van de zojuist genoemde termen is derhalve bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen.

Onder "civil rights and obligations" vallen volgens autonome Straatsburgse uitleg vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen, waarbij niet doorslaggevend is of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten als het kiesrecht, geschillen met betrekking tot de toelating en verwijdering van vreemdelingen, fiscale procedures en (arbeidsrechtelijke) geschillen van ambtenaren voor zover, naar nationaal recht, toegang

voor deze categorie van ambtenaren tot de rechter uitdrukkelijk is uitgesloten en deze uitsluiting op objectieve gronden van staatsbelang gerechtvaardigd kan worden.

In casu wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM, nu het huidig geschil betrekking heeft op toelating en de verwijdering van vreemdelingen. Ook dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Het inreisverbod werd opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het al dan niet toestaan van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten is een uitvoeringsmodaliteit van dat bevel (RvS 20 juni 2017, nr. 238.569) en kan niet worden aangevochten in het kader van het onderzoek naar de wettigheid van het inreisverbod. Gelet op hetgeen onder punt 2 werd gesteld, is het bevel en het daarin vastgestelde ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek immers definitief. Derhalve blijft de rechtsgrond op grond waarvan de verwerende partij is overgegaan tot het opleggen van het inreisverbod onverminderd gelden.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van

het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De duur van het bestreden inreisverbod wordt in casu gemotiveerd als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene huwde op 14.02.2017 in Denemarken met een Belgische onderdane, P. M.. Hij kwam op 30.04.2017 de Schengenzone binnen via Oostenrijk. Hij liet na om zijn aanwezigheid in België alsook zijn huwelijk met Mevr. M. kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Op 23.05.2017 werd hij echter door de politie van Antwerpen aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv nr AN.60.LB. 63552/2017). Mevr. P. M. werd eerder al voor deze feiten aangehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Aangezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert is in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel.”

Verzoeker stelt daar tegenover dat hij na zijn verklaring bij de politie niet verder is aangehouden door de onderzoeksrechter, dat hij niets met de feiten te maken heeft en dat daarvan geen bewijs van het tegendeel voorligt. Het feit dat zijn echtgenote is aangehouden voor drugsfeiten heeft geen betrekking op hemzelf, hetgeen ook de reden is waarom hij niet verder onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Hij stelt dat er geen enkele aanwijzing is dat hij zich niet zou houden aan de geldende reglementeringen, dat hij steeds een visum heeft om de Schengenzone te betreden en dat hij niet van plan is om langer in België te verblijven dan toegelaten. De motivering van het inreisverbod neemt dus niet alle concrete feiten en omstandigheden in acht.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing weliswaar wordt verwezen naar de situatie van mevrouw M., maar dat ook wat betreft verzoeker zelf wordt vastgesteld dat verzoeker werd aangehouden wegens mededaderschap aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het enkele feit dat verzoeker niet verder onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, impliceert nog niet dat verweerder de initiële aanhouding voor mededaderschap aan inbreuken op de drugswetgeving niet langer kan betrekken bij zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. Verzoeker betoogt dan wel dat hij niets te maken heeft met de feiten, maar toont niet aan dat het gegeven dat de onderzoeksrechter geen verdere verlenging van het aanhoudingsmandaat heeft bevolen een indicatie zou zijn van het feit dat verzoekers aanhouding zou hebben berust op een vergissing en hij niets zou te maken hebben gehad met de zaak.

Het is dan ook niet onredelijk van verweerder om de aanhouding wegens mededaderschap te weerhouden en om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Verzoeker kan niet zonder meer een parallel maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat een verdere aanhouding niet meer strikt noodzakelijk werd geacht voor de openbare orde houdt niet in dat verweerder het gegeven dat verzoeker in verband wordt gebracht met strafbare feiten, niet zou kunnen betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou blijken om welke reden een verdere aanhouding niet nodig werd geacht.

Voorts stelt verzoeker wel dat hij steeds een visum heeft en niet van plan is om langer in België te blijven dan is toegelaten, maar weerlegt op geen enkele wijze dat hij onderworpen was aan een meldingsplicht bij aankomst, zoals voorzien in artikel 5 van de Vreemdelingenwet, en dat hij daaraan niet heeft voldaan.

3.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld toen hij een inreisverbod oplegde voor de duur van drie jaar, of daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3.7. Ter zitting ontwikkelt de raadvrouw van verzoeker nog een nieuw middel, gebaseerd op de vermeende schending van het hoorrecht. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt echter dat de

procedure schriftelijk is en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Dit nieuwe middel is derhalve onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk, en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS